

Veszélyben a magyar Szent Korona

Az utóbbi hónapokban ismét sok szó esik amerikai politikai körökben a Szent Koronának a magyarországi bolsevista kormány kezére adásáról. Egyre nyilvánvalóbb, hogy az új amerikai politika – amely a koegzisztenciás állapotból 1971-ben a nyílt kollaborációs állapotba jutván eredményezte Mindszenty hercegprímás eltávolítását – következő aktusa a Szent Korona kiadása lesz.

A Szent Korona a 2. világháború után amerikai őrizetbe került azzal a kinyilvánított szándékkal, hogy azt csak a szabad Magyarország egy független magyar kormányának adják ki.

A State Department és a Fehér Ház a magyar Szent Koronát 26 éves őrizet után a kommunista pártkormány kezei közé akarjuttatni, abból a politikai és gazdasági célból, hogy USA és a kommunista pártkormányzat között a kapcsolatok „normalizálódjanak” és egyben Moszkvának – még Nixon látogatása előtt – „kollaborációs” gesztust szolgáltatassanak.

Az új keleti politika irányítója, dr. Henry Kissingert, akit – nagy befolyása miatt – Nixon Rasputyin-jának neveznek. Nagyon kérdéses természetesen, hogy csupán befolyásról van-e szó, bár tény, hogy az Egyesült Államok minden antibolsevistája Nixonra szavazott, de az is igaz, hogy a hatalomra kerülve szinte törvényszerű, hogy a választási kampány szövegeit az elnök felejtse el leghamarabb. Jellemző a svájci „Weltwoche” megállapítása: „Szinthe csodálatos, hogy a két férfi, aki származását, temperamentumát és képzettségét tekintve annyira különböző, az elnök, a kaliforniai kvéker, és tanácsadója, a bajorországi zsidó, ilyen tökéletesen egyetért a jövő világpolitikai terveit illetően”. Bárhogy álljon is a dolog, egyezik-e a véleményük, vagy befolyás alatt áll az elnök, tény, hogy Amerika külpolitikáját Henry Kissinger irányítja. Ő biztatta és indította Willy Brandtot is a moszkvai útra, és ő készítette elő Nixon pekingi és moszkvai látogatását, melyek előkészületei teremtették meg Vörös Kína ENSZ-tagsága feltételeit.

Amikor a Korona elhagyta az országot, őrzői esküjükhöz híven cselekedtek, az 1944-es orosz invázió veszedelmei elől mentették ki és adták át a győztes Amerika hadseregének megőrzésre. Amerika abban az időben elkötelezte magát Kelet-Európa, benne Magyarország felszabadítására. Amerika politikája ettől az ígérettől fokozatosan eltávolodott. Őszinte sohasem volt, ezt 1956 eseményei bizonyítják. Az 1944-45-ös orosz invázió nem múlt el, az orosz csapatok azóta is, a nemzetközi joggal ellentétben is, Magyarországon tartózkodnak. Magyarországnak szabadon választott kormánya nincs, a pártkormány az oroszok árnyékában került az országba és létezik egyetlen alapja az orosz katonai megszállás. Ennélfogva a magyar Szent Korona hazatérésének mind jogi alapja mind biztonságának feltételei még ma is hiányoznak.

(Ausztráliai Magyarország, 1972 január)

Hitünk magyarságunk

Nem teszünk írásjelet e két szó közé. A kettő egy, ezer év óta, és elválaszthatatlan. Egy volt e két fogalom az orosz megszállás előtti szabad hazában, sorsunk is egy lett a keresztény magyar állam összeomlása után. Hitünk magyarságunk még drágább

Ilyen a világ! (5)

Kedves Olvasóim!

Négy korábbi írásomból kivonatoltam a mai helyzetre is utaló részeket. Ezek felidézésével kívánok rámutatni az Európát letaroló, folyamatosan kifosztó két nagyhatalom valódi szándékára, ami a 60-as, 70-es években már a nyílt politikában is megmutatkozott együttműködésükben. Felhasználták a Szent Koronát, bomlasztották a katolikus egyházat, előkészítették Európa fölötti hatalmuk véglegesítését olyan szerződéssel, ami minden európai államra kötelező érvényű lett.

A hetvenes években kialakulóban volt egy amerikai-szovjet alkotta eurázsiai

„szocialista birodalom” terve, ami a két nagyhatalomra alapozandó világhatalom alapjául szolgál. Akkor ennek még semmi nem állt útjában. Ezt lemérte a Vatikán is, és a pusztá megmaradásáért, valamilyen túlélés reményében, hozzá igazodott.

A jelentős változásokkal teli korszak legfontosabb kialakító személyeként a németországi származású zsidó Kissinger vitte érvényre a Rockefeller-ház tényleges hatalmát a Fehér Ház felett. A Watergate botrány nyomában Nixon elnök bizalmi embereit kitakarította, helyükre az Eastern Liberal Establishment, vagyis a pénzhatalom emberei nyomultak. Azóta mindkét párt azonos (liberalista) irányt tart.

Csapó Endre

előttünk hazánk elvesztése után.

Helyi vonatkozású írásunkba egy külföldi magyar újságból teszünk ide egy kis kiragadott részt a következő csillag írásjelig. (Kanadai Magyarorság 1972. január 15, Oláh György „Pásztor maradjon a nyájánál” c. írása).

„Az Egyház fellegvárában, Itáliában a szabad világ leghatalmasabb kommunista pártja alakult ki. Ugyanakkor Franciaországban is, ahol a lakosságnak legalább 82 százalékát jegyzi be katolikusnak, 43 millió lelket, szintén a Kreml irányítására hallgató kommunista pártja növekedett fel az ország második legnagyobb politikai szervezetévé. És ha Willy Brandtnak Nobel-díjjal jutalmazott erőfeszítése sikerül, és Nyugat-Németország is átáll a keleti vörös tömbhöz, a marxizmus legkülönb német versenytársának, Adenauer rajnai szociális katolicizmusának is le kell szerelni.

Latin-Amerikában pedig, ahol a két-százhuszmilliót számláló katolikusok egy része ma is a középkori spanyol katolicizmus fanatizmusában és indóneger vallási babonákban él, olyan hegyomlás indult meg, amire legjellemzőbb, hogy Cordobában a kereszténydemokrata vezetők az uruguayi választások előestéjén üdvözlő sürgönnyel küldtek az Uruguayi Népfrontnak. A sürgönnyben jelentették az új kommunista fedőszervnek, hogy imádkoznak győzelméért. Chilében, amikor Fidel Castro ottjárt, papok és apácák ajánlották fel kétkezü munkáját a kubai cukornádszürethez, melynek sikerétől függ a tíz év óta válságban vergődő kubai »szocialista építés«.

A Kreml latin-amerikai helytartója, a Marx, Lenin és Mao legbuzgóbb igehirdetője úgy meggyőzte őket, hogy a habanai érsek és az egyház csak övele tart, hogy máris indulni akartak Kubába rohammunkára, az ottani »krisztusi szocializmus« megsegítésére... Nem kell képzelőerő hozzá, ha így mennek a dolgok, hogy lelki szemekkel egész csomó színek katolikus dél-amerikai köztársaság címerében a jakobinus jelvények mellett a sarlókalapácsot lássuk. Ha ez a hegyomlás nem áll meg, a világ 614 millió katolikusának nagyobbik fele egy-kettőre vörös diktatúrát fog szolgálni a »világbéke«, a »népek szabadsága« és a »demokrácia« nevében.

Az itteni békepapok – most láttam őket egy száznegyven tagú gyűlésükön – ingujjra vetkezve gitároznak,

templomokat szállnak meg, püspökeket pellengérezik ki mint a »nép reakciós ellenségeit«. Ókeresztényeknek vallják magukat. Közben persze nem a drogok, szex-orgiák, istentelenségek elfajulása, a fiatalok bűnözés és a bombamerényetek ellen hirdetnek kereszteshadjáratot. Sőt.

Budapestten a három éve ülésezett Második Vallásszociológiai Világkongresszus Lenin arcképe és a sarlókalapács jelvénye alatt kimondta: az öntudatos leninista marxizmusnak ma együtt kell működnie a »haladó« keresztényekkel. Ezek a »haladó« (a marxizmussal egyre szorosabban együlthaladó) keresztények szaporodnak itt is most oszlással. Ők hirdetik, nincs többé szükség passzív mártírumra! Jézus Evangéliumát »aktualizálni« kell. Sőt »aktivizálni«. –Adjad meg a Cézárnak ami Cézáré, és Istennek ami Istené – evangéliumi példázatának is csak az első része érvényes most szerintük. A vörös Cézároknak mindent meg kell most adni. Az Isten most várhat irgalmával, megbocsátásával, míg bomba, fegyver, partizánharc meg nem dönti a reakciós kapitalista világrendet...»

Mi itt, a béke, nyugalom, építés szíjén alig hisszük a dél-amerikai magyar újságíró szavait. De Írország példája (ha arra gondolnánk, hogy itt ilyesmi nem létezhetik) intő példa az ausztrál egyházi hatóságoknak is, hiszen tudjuk jól: az IRA fegyvereit a vasfüggöny mögötti Csehszlovákia szállítja – amerikai dollárért.

(Ausztráliai Magyarország, 1972 május)

Nem engedünk ötvenhatból

A szabadságharc tizenhatodik évfordulóján minden eddigénél komolyabb aggodalom tölt el bennünket nemzeti létünk és állami függetlenségünk jövőjét illetően. Tudjuk jól, hogy Jaltában Roosevelt elnök eladott minket a bolsevistáknak. Ismeretes, hogy Eisenhower, (aki hátráltatta a második világháború végén az amerikai előnyomulást, hogy Berlint, Prágát és Budapestet az orosz foglalhassa el) becsapta a világot, amikor „keresztes hadjárat”-ot hirdetett a bolsevizmus ellen, majd amikor győzött a magyar felkelés, táviratot küldött Titónak, melyben zöldre állította a szemafort az orosz támadás részére. (Dispatched on November 2. 1956. telegram to Tito read: „The Government of the United States does not look with favor upon governments

unfriendly to the Soviet Union on the borders of the Soviet Union”. – Congressional Record Aug. 31. 1960. page 17407.)

Aggodalmunkat betetőzi Nixon elnök moszkvai útja, amelynek során megállapodást kötött a bolsevistákkal az úgynevezett „Európai Biztonsági Értekezlet” támogatására, amit már évek óta szorgalmaznak Moszkvából. Ez az értekezlet egy nemzetközi szerződésben akar határozni, amely véglegesítene a szovjet uralmát Közép-Európa felett. Ha ez a szerződés létrejön, minden olyan felkelést, mely a gyarmati megszállás megváltoztatására irányul, a szerződő felek közösen fojtanak el. Ez a szerződés, ha létrejön, börtönné teszi Európát, végleg eltörli a nemzeti államokat, és közigazgatási területeket létesít a közép-európai országok helyére.

(Ausztráliai Magyarország, 1972 október)

Az európai zsákmány biztonsága

Az „európai biztonság” címszó alatt futtatott politikai törekvésekről már adtunk néhány ismertetést. Közel tíz éve gyúrja a sajtó a közvéleményt, elsősorban Európában, hogy a két szó úgy tűnjék fel, mint valami megnyugtató törekvés Európa békés fejlődése érdekében.

Amikor a sajtókampány elkezdődött, Kína még a „szocialista államok közösségéhez” tartozott, Amerika és Németország, mint a NATO-szövetség két legerősebb tagja, célpontja volt az Európa biztonságáért egyre hadonászóbban aggódó Szovjetunió propagandájának. Azóta nagyot fordult a világ, 1972-ben vörös Kína (nyíltan is) inkább a kapitalista államok közösségébe tartozik, mint a szocialistákéba, Nyugat-Németország az amerikaiak támogató jóváhagyásával oroszbarát politikát folytat, és Nixon moszkvai útja óta az amerikai-orosz barátkozás útján oda jutottunk, hogy Amerika ígéretet tett az „európai biztonság” kiépítésében.

Érdekes lesz ezzel kapcsolatban figyelni a vasfüggöny mögötti sajtó hangszerelését. Eleddig ugyanis úgy olvastuk onnét, hogy az európai biztonság az amerikai imperialisták és az újjáéledő német militarizmus NATO-szövetsége háborús törekvéseinek megállítására szükséges. Ennek megfélemlen Nyugat-Európában az „európai biztonság” legkétségesebb támogatói a szocialista, szociáldemokrata pártok voltak, no meg Fran-

ciaország, amely már korábban lezárt a NATO-expresszről, amit immár betoltak egy félreeső mellékvágányra.

Európa biztonsága ezek után az Egyesült Államok és a Szovjetunió gondjai közé tartozik, csakúgy mint annak idején Európa felszabadítása. Így állván a dolog, semmi kétségünk nem lehet az irányban, hogy az e hónapra tervezett biztonsági értekezleten elinduló tárgyalások végülis teljes sikerre vezetnek, vagyis létrejön Európa biztonsága pontosan úgy, ahogy Washington és Moszkva akarja.

A második világháború Amerika és a Szovjetunió győzelmével végződött. A két győztes hatalom Európa közepén egy függőleges vonalat húzott (a jelek szerint még a háború befejezése előtt), amely elhatárolta Európa keletről, illetve nyugatról jövő megszállását. Ez a választóvonal 1972-ben még fennáll. Közben néhány évtizeden át ún. hidegháborús állapot volt a két győztes hatalom között, de az semmit sem változtatott a választóvonalon. A vonal mindkét oldalán biztosítottak minket, európaiakat arról, hogy megérte az ötven milliós háborús áldozatot az a haladó új életforma, amely ebből született. Európa reakciós, bűnös életformák mocskában fetrengett, és csak alapos lecke és hosszas átnevelés vezetheti a haladás útjára, amit a nyugati kapitalizmusban is demokráciának neveznek, a kommunizmusban is demokráciának neveznek. Még jó, hogy a két halálos világnézeti ellentét nyájas harmóniába borul egybe, amikor Európa biztonságáról van szó.

Csak mégis – könyörgöm – megkérdezett minket valaki, hogy lelkesedünk-e az olyan demokráciáért, amely a hitleri embertelenséggel indokolja védtelen városok foszforbombás és atombombás elpusztítását? Olyan demokráciáért, amely Európában 12 éves nemzeti szocializmusért 27 év után is megszálló katonaságot tart? Az olyan demokráciáért, amely milliós tömegeket szakít le az ország testéről, és érdekükben meg szólni se szabad? Amelyben versenyt nő a bűnözés és a bürokrácia, amelyben a művészetből zűrzavar válik, a vallás és hazafiság gúny tárgya lesz, ahol a többség akarátának nincs színtere, de a sajtó és a távolbalátó a felbérelt utcai tüntetők szólamaiból gyárt közvéleményt? Olyan demokráciáért, amelyben az ország egészséges fiait a „kommunizmus feltartóztatására” a vietnami őserdők halálfrontjára küldi a köztársasági elnök, ugyanaz az elnök, aki a vietnami gyereket szállító bolsevista vezetőknél baráti látogatást tesz és önti az ország iparának bő termékeit a rabszolga rendszer életbentartására, mialatt a hátszobában szétzüllik a család, mert az aszsonynak is munkába kell járni, hogy megéljenek, mert a fokozódó termelékenység többlet hozamát felemészti az új világrend kiépítésének költségei?

Ilyen demokráciáért sem mi, sem Európa népei nem lelkesedhetünk. Európa biztonságából minket magyarokat elsősorban Magyarország, Trianon óta fokozottabban – a magyar nemzet biztonsága érdekel.

Ami a magyar nép biztonságát illeti, az olyan európai légkört kíván, amelyben nem szolgálja többé minden helyzet, szándék és cselekedet a szláv terjeszkedés érdekeit. Egyszerűen csak ez!

(Ausztráliai Magyarország, 1972 november)